

Arrest

nr. 71 028 van 29 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. DELEERSNYDER, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 9 augustus 2010 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 30 augustus 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 23 mei 2011 en 4 augustus 2011.

1.3. Op 6 september 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 8 september 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een sjitische Tadjiek te zijn en afkomstig te zijn uit Kaboel, waar u ook het grootste deel van uw leven hebt doorgebracht. Vanaf 1371 (omgezet naar Westerse kalender 1992-1993) hebt u twee jaar in het VN-vluchtelingenkamp van Mazar-i-Sharif doorgebracht nadat de mujahiddin de macht hadden overgenomen in Kabul, en opnieuw van 1375 (1996) tot 1377 (1998) toen de Taliban aan de macht kwam. Nadien keerde u af en toe naar Mazar terug, telkens wanneer het in Kabul onrustig was. Eind mei 2010 kwam Q(...), die de zoon is van H(...) S(...), en de broer van de vrouw van uw oom is, een eerste keer naar uw winkel in Kabul. Hij is lid van de "Hezb-i-Islami" van de krijgsheer Gulbuddin Hekmatyar en u had er al in uw studententijd ideologische discussies mee. Hij kwam in totaal drie keer en vroeg u telkens om lid te worden van zijn partij. U hebt telkens geweigerd. Iedere keer kwam nadien iemand van de politie de winkel doorzoeken. U deed uw beklag over Q(...) tegen de politie die zei dat ze hem volgden maar niet konden arresteren wegens te weinig bewijzen. Op 15 juni 2010 kreeg u plotseling een oproepingsbrief van de politie naar aanleiding van een klacht van Q(...). U beseftte dat Q(...) veel macht heeft en vluchtte naar Jalalabad. Na een week kwam de man van uw zus u daar bezoeken. Die vertelde dat u in geen geval kon terugkeren, omdat de politie al drie keer was langs geweest en een huiszoeking had verricht. Toen bent u gevlucht. U reisde via Pakistan, Iran en een verdere onbekende reisweg naar België. U bent op 9 augustus 2010 in België aangekomen en hebt dezelfde dag asiel aangevraagd.

Als staving van uw asielaanvraag legt u een taskara voor, en de oproepingsbrief van de politie, gedateerd op 25 jawza 1389 (15 juni 2010).

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt onvoldoende worden dat u een gegronde vrees hebt voor vervolging zoals is vastgelegd in de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Uw verklaringen omtrent uw asielmotieven zijn niet aannemelijk.

U beweert dat Q(...), die u al van in uw schooljaren kent en met wie u toen al ideologische meningsverschillen had over het belang van het onderwijs, en die de broer is van de vrouw van uw oom langs vaderszijde, in mei 2010 drie keer bij u is langs geweest om u te vragen om lid te worden van de "Hezb-i-Islami" van Gulbuddin. Het is echter onduidelijk uit uw verklaringen en waarom Q(...) pas na 23 jaar opnieuw contact met u zocht (van 1366 tot 1389 – CGVS 4/08/2011 p.7). U stelt dat jullie in 1 jullie schooltijd heel vaak ideologische meningsverschillen hadden, die vaak eindigden in gewelddadige discussies (CGVS 23/05/2011 p. 12). Echter, deze discussies vonden plaats meer dan twintig jaar geleden, toen u nog op school zat, blijkbaar volgens uw verklaringen in de negende klas, wat overeenstemt met het derde jaar secundair onderwijs. U stelt dat Q(...) nu wraak wou nemen op u. Dat hij dat na al die jaren zou willen doen enkel omwille van ideologische discussies die jullie als jongelingen hadden is bevreemdend. U kan zelf geen verklaring bieden voor deze vaststelling (CGVS 4/08/2011 p. 13). Bij de vraag of er toen andere zaken gebeurd waren, waardoor hij u nu meer dan twintig jaar later nog zo viseerde antwoordde u ontkennend (CGVS 4/08/2011 p. 6, 9). Bovendien is het vreemd dat er jarenlang geen problemen tussen jullie waren. Zelfs als hij in Pakistan zou gezeten hebben, wat u als verklaring hiervoor gaf, was het mogelijk voor hem om u te contacteren gezien over het algemeen frequent wordt gereisd tussen Pakistan en Afghanistan. U zou al die jaren niets van hem hebben gehoord, hoewel hij aangetrouwde familie geworden was in 1366, hetzelfde jaar dat u uw school beëindigde (CGVS 23/05/2011 p. 12 en CGVS 4/08/2011 p. 7). Dit is op zijn minst merkwaardig, zelfs al had uw vader het contact met zijn broer verbroken.

U weigerde in te gaan op het voorstel van Q(...) omdat u niet akkoord kan gaan met de ideologie van de "HIG". U bent voor de oprichting van scholen omdat ze helpen in de bewustwording van het volk en goed zijn voor de kennis van de mensen (CGVS 4/08/2011 p. 6). Het is weinig geloofwaardig dat u, die reeds van in uw studentenjaren een politieke mening gevormd heeft, zo weinig over politiek, politieke partijen en standpunten weet. U weet weliswaar wie wanneer aan de macht was in uw herkomstland (CGVS 4/08/2011 p. 3, 7-8), maar beweert ondanks uw politieke ideeën niet in politiek geïnteresseerd te zijn, en wilde zelfs niet weten welke partij dezelfde ideeën heeft als uzelf. U beweert zelfs niet te zijn gaan stemmen omdat u dat recht had om al dan niet te gaan (CGVS 4/08/2011 p. 8). Voor een geëngageerde persoon is dit op zijn minst vreemd te noemen. Ook na het bezoek van Q(...) doet u geen moeite om meer te weten te komen over Q(...) of zijn partij. Uw antwoord 'waarom zou je je kennis verspillen met kennis over zo'n duivelse personen' is weinig overtuigend (CGVS 2 p. 10).

Wat er ook van zij, na elk bezoek van Q(...) is telkens ook de politie langs geweest voor een huiszoeking omdat ze bewijzen zochten tegen Q(...). Desondanks kon Q(...) een klacht tegen u neerleggen, waarvoor u een oproepingsbrief kreeg van de politie. U beweert dat Q(...) macht heeft over de politie, maar als aanwijzingen hiervan zegt u enkel dat de politie al wist dat hij lid was van "HIG" en dat Q(...) de derde keer zei dat hij u via de regering zou doden. Welke macht of invloed Q(...), over wie de politie zelf beweerde dat ze meer bewijzen wilden om hem te arresteren, dan juist had, wist u niet te specificeren (CGVS 4/08/2011 p. 10-11). Uw vage verklaringen omtrent de werkelijke positionering van Q(...) binnen "HIG" dragen evenmin bij aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over zijn mogelijke invloed op de Afghaanse autoriteiten. U kon niet zeggen met wie binnen "HIG" Q(...) contacten had en wist ook niet of hij een bepaalde functie in die partij uitoefende (CGVS 23/05/2011 p. 13). Uw verklaring dat hij twee gewapende mannen bij zich had en dus wel iets zal te zeggen hebben binnen de partij is te vaag.

U bent niet ingegaan op de oproep van de politie omdat er 'geen garantie was' dat u dan nog vrij zou zijn' (CGVS 4/08/2011 p. 12). Nochtans wist u niet waarvan u beschuldigd werd en had u niets verkeerd gedaan. U wist bovendien dat de politie bewijzen zocht tegen Q(...). Het zou dan ook logischer zijn om in te gaan op de oproep en zelf een klacht in te dienen tegen Q(...). Niets wijst erop dat de politie in Kabul zou samenwerken met "HIG" en u dus verder zou vervolgen.

Gezien bovenstaande vaststellingen maakte u uw problemen met Q(...) dan ook onvoldoende aannemelijk waardoor u niet in aanmerking komt voor de status van vluchteling. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. Het UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit de hoger vermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapende conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeende geweld, nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Het UNHCR geeft tevens niet het advies tot de toekenning van een status van bescherming aan Afghanen omwille van hun herkomst uit Kabul. Hierbij kan worden opgemerkt dat het UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat het UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheids-toestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 20 januari 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald berm bommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Uit de informatie blijkt dat het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend van aard is en eerder territoriaal beperkt is tot bepaalde zones van de stad; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Verder zijn de voorgelegde documenten niet van die aard dat ze de ongeloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming kunnen ombuigen. Uw taskara toont hoogstens uw identiteit aan, wat niet ter discussie staat. De oproepingsbrief van de politie zegt niets over de reden van de oproeping en is geen bewijs van uw vrees voor vervolging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Er worden geen nieuwe documenten bij het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Zo verzoeker stelt dat de redenen van de heer Q. om pas na 23 jaar opnieuw contact op te nemen met hem niet relevant zijn en ook voor hem niet duidelijk zijn, zijn wil om politiek inactief te zijn geen gegronde reden tot weigering van de asielaanvraag kan zijn, zijn vage verklaringen evenmin een gegronde reden zijn voor de afwijzing van de asielaanvraag, hij zelf niet weet welke positie Q. bekleedt bij de HIG, en herhaalt dat de politie reeds driemaal was langsgekomen en zijn relaas had aangehoord, hij opgezadeld zou hebben gezeten met de klacht die tegen hem was neergelegd en de politie zijn klacht zou hebben afgewimpeld wegens gebrek aan bewijzen en zijn problemen onmiskenbaar van politieke aard zijn omdat ze ontstaan zijn door zijn weigering om zich aan te sluiten bij een bepaalde politieke partij, benadrukt de Raad dat er slechts sprake kan zijn van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag indien de ondergane of gevreesde feiten wegens hun aard of herhaald karakter voldoende ernstig zijn, ofwel omdat zij een ernstige inbreuk vormen op de mensenrechten, ofwel omdat zij de persoon die de inbreuk heeft ondergaan, alle gegevens van de zaak in aanmerking genomen, duidelijk beletten zijn leven in het land van herkomst verder te zetten. Voorts dient erop gewezen te worden dat bij het bepalen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging een subjectief en een objectief element in aanmerking genomen moeten worden en het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging impliceert dat de subjectieve vrees van verzoeker door objectieve elementen wordt gerechtvaardigd. In casu stelt de bestreden beslissing vast dat het objectief karakter van de vrees ontbreekt, met name dat verzoeker onvoldoende ernstige elementen heeft aangebracht waaruit kan worden geconcludeerd dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève.

Dat immers in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat (i) het onduidelijk is waarom Q. pas na 23 jaar opnieuw contact met hem zoekt, (ii) het weinig geloofwaardig is dat hij zo weinig over politiek, politieke partijen en standpunten weet en geen moeite doet om meer te weten te komen over Q. of zijn partij, (iii) hij niet kan specificeren welke macht of invloed Q. juist had en hieromtrent vage verklaringen aflegt, (iv) hij niet is ingegaan op de oproep van de politie omdat er 'geen garantie was' dat hij nog zou vrijkomen, maar niets erop wijst dat de politie in Kabul zou samenwerken met HIG en hem dus verder zou vervolgen, (v) het UNHCR niet het advies geeft tot de toekenning van een status van bescherming aan Afghanen omwille van hun herkomst uit Kabul en de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA concludeert dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en (vi) de voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de ongeloofwaardigheid van zijn vrees kunnen ombuigen.

2.3. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker geen elementen kan verstrekken over zijn belager Q. en dat hij daarnaast bijzonder vaag en oppervlakkig blijft in zijn verklaringen. Zo heeft hij geen enkel idee waarom deze man hem na 23 jaar kwam opzoeken en bedreigen om lid te worden van zijn partij, zonder enige specifieke opdracht: ***“Wat is volgens u de reden dat hij bij u langs geweest is? Hij wou wraak nemen denk ik. hij had iets tegen mij vanaf het begin, toen we op dezelfde school zaten. telkens er discussie was tussen ons, wou hij niet op de normale manier discussiëren, hij werd gewelddadig en***

emotioneel.” (CGVS 23/5/2011, p.15) **“Heeft hij een bepaalde opdracht voorgesteld of alleen lidmaatschap? Geen opdracht.” “Was er nog een andere reden voor uw conflict met Q. dan de discussies in uw schooltijd? Is er nog iets meer gebeurd? Neen, er is niets meer gebeurd. (...) Waarom zou hij na zo lange tijd nog wraak willen nemen? Vooral nu u aangetrouwde familie geworden bent? Dat weet ik niet.** (CGVS 4/8/2011 p. 9)”.

Verzoeker blijft ook in het verzoekschrift volhouden dat het voor hem niet duidelijk is waarom Q. hem na 23 jaar viseerde, en meent dat diens drijfveren niet relevant zijn om te beoordelen of zijn problemen voldoende aannemelijk zijn en of er een gegronde vrees is voor vervolging. Vooreerst wijst de Raad er dienaangaande op dat het niet geloofwaardig is dat een lid van een *“terroristische organisatie”* een persoon tegenover wie hij haat draagt onder druk zou zetten om lid te worden van diezelfde organisatie vermits hij op die manier zelfs de vijand zou kunnen binnenhalen. Daarenboven kan van de vreemdeling die de ingrijpende beslissing neemt om zijn land van herkomst te verlaten, naar het oordeel van de Raad, redelijkerwijs worden verwacht dat hij op zijn minst informatie tracht te achterhalen over de persoon en groepering die hem bedreigt, al was het maar om zijn eigen situatie beter te kunnen inschatten en te beoordelen. Dit klemt des te meer nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat Q. de schoonbroer is van zijn oom zodat het voor hem niet zo moeilijk moet zijn geweest om bij bekenden te peilen naar de bedoelingen van Q. en de positie die hij inneemt bij HIG. Gelet op de vaststelling dat je vijand dwingen om lid te worden van dezelfde *“terroristische groep”* kant noch wal raakt en verzoeker niet de minste poging heeft ondernomen na te gaan wat nu de werkelijke bedoeling zou zijn geweest van Q. - want wat zou het pure lidmaatschap van HIG Q. meer bijbrengen – hij zelfs niet is nagegaan welke positie Q. inneemt bij HIG, is de Raad dan ook van oordeel dat dit onaannemelijke relaas elke positieve overtuigingskracht ontbeert en derhalve niet geloofwaardig is.

De Raad wijst er voorts op dat het land ontvluchten waarbij de familie en de broodwinning, in casu verzoekers winkel, in de steek gelaten worden een dermate fundamentele en ingrijpende beslissing is dat, indien verzoekers relaas op enige waarheid zou steunen, hij de nodige stappen zou hebben gezet teneinde concrete informatie te vergaren over zijn belager, en hij na het ontvangen van een eenvoudige oproeping van de politie, waaruit overigens niet kan worden afgeleid dat de autoriteiten/politie hem zouden viseren met het oog op vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, aangezien verzoeker zelf stelt dat de politie bewijzen zocht tegen Q., naar de politie zou zijn gestapt om op die manier te achterhalen wat er aan de hand was. Dat een vierde klacht geen soelaas zou hebben gebracht en dat hij nog opgezadeld zou hebben gezeten met de klacht die tegen hem was ingediend, wijzigt niets aan de voorgaande vaststellingen waaruit dient te worden geconcludeerd dat verzoekers relaas elke geloofwaardigheid ontbeert en zijn bewering dat zijn problemen van politieke aard zijn niet kan worden aangenomen. Dat verzoeker al dan niet geïnteresseerd is in politiek is in deze dan ook niet relevant.

2.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève in aanmerking worden genomen.

2.5. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker beroept zich voor zijn verzoek op subsidiaire bescherming op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas. In acht genomen wat vooraf gaat, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonde dat hij wordt vervolgd of geviséerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker betoogt dat de terugtrekking van Amerikaanse troepen uit Afghanistan er allicht zal toe leiden dat de nu reeds verstoorde stabiliteit in het land verder op de helling zal worden gezet, dient erop gewezen te worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn oordeel steeds moet steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing. Een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan in casu niet worden aangenomen aangezien er actueel in Kabul geen sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoeker brengt geen elementen of informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert, foutief of achterhaald zou zijn of dat hij er de verkeerde conclusies uit getrokken zou hebben.

2.6. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS